

[Svend E. Johansen.]

Jeg har saa et Par Bemærkninger til § 20, der omfatter Barnets Underhold. Man har været inde derpaa fra denne Talerstol, og sidst nævnte det ærede Medlem Hr. Hartel, at der ikke for ham var noget forkert i, at det kunde tilpligtes en Barnefader at yde Bidrag til Barnets fyldte 21de Aar, og det kan jeg principielt tilslutte mig. Det ærede Medlem Hr. Fr. Dalgaard gjorde opmærksom paa, at ogsaa den juridiske Forsørgerpligt for Børn født inden for Ægteskab ophørte med 18 Aars Alderen, og det er jo rigtigt, men vi ved, at i Praksis gør Forældrene, hvad de kan, for deres Børn, og at der er mangfoldige Børn, der faar videre-gaaende Uddannelse efter deres 18de Aar, og mangfoldige, der faar det ogsaa ud over det 21de Aar. Jeg vilde derfor mene, at det rigtigste og det, der vilde være i Overensstemmelse med Lovens Aand, var, at man ikke satte Grænsen ved de 21 Aar, men at man, naar Barnefaderens Forhold talte derfor, kunde paaligne ham Bidrag til Barnets Underhold, indtil den Uddannelse, Barnet havde paabegyndt, var afsluttet. Men subsidiært kan vi i hvert Fald med Tilfredshed hilse 21 Aars Grænsen. Men saa siger Stk. 6:

„Hvis Faderens Livsvilkaar er væsentlig bedre end Moderens, skal der, saafremt Faderen forlanger det eller Børneværnet skønner det fornuddent, beskikkes Barnet en Værge. Værgen drager Om-sorg for, at Bidragene anvendes til Bar-nets Tarv.“

Her er vi igen inde paa Elasticitetsproblemet med Hensyn til Barnets Tarv og dette, at Børneværnet, hvis det skønner, kan beskikke en Værge, som skal overvaage, at Bidraget bliver anvendt paa rette Maade. Nu vil jeg sige, at naar man har kunnet betro Moderen at administrere Bidraget til Barnets 18de Aar, har jeg lidt vanskeligt ved at se, hvorfor man pludselig kan faa Tvivl med Hensyn til Aaremaalet fra det 18de til det 21de Aar. Men for det andet vil jeg gerne slaa fast som min principielle Opfattelse, at man ikke kan tillade en nok saa velmenende Institution, i dette Tilfælde Børneværnet, at skønne over, om man bør beskikke en Værge for Barnet. Dette, at man beskikker en Værge for Barnet, betyder i dette Tilfælde, at man i Virkeligheden borttager Moderens Ansvar og hendes Ret til at disponere i Fællesskab med sit Barn fra det 18de til det 21de Aar.

Hvis man har vægtige Grunde for at gøre et saa alvorligt Indgreb i Moderens Frihed paa dette Omraade, forekommer det

mig, at den eneste rigtige og eneste værdige Maade at gøre det paa vil være at beskikke en Værge ved Dom, det vil sige, at Retten faar Forholdene forebragt, at Børneværnet kan indstille til en Domstol, at det beskikker en Værge og vel at mærke begrunder sin Indstilling, saaledes at der gives Moderen og Barnet, der altsaa er fyldt 18 Aar, Lejlighed til at gøre Modindstillinger, hvorefter Retten ud fra sit Ansvar maa afgøre Spørgsmaalet. Men at lade en nok saa velmenende Institution, der dog trods alt udøver sit Arbejde inden for hermetisk lukkede Døre, paa et tilfældigt Skøn træffe en saa vigtig Afgørelse, synes jeg er afgjort i Strid med hele Lovens Aand. Det er en meget farlig Ting, vi der er inde paa, som jeg henleder rette vedkommendes Opmærksomhed paa og anmoder om velvillig Bestræbelse for at faa fjernet, ikke blot her, men paa alle Omraader, hvor denne Tendens stikker Hovedet frem inden for Lovgivningen.

I § 22, hvor man igen er inde paa Spørgsmaalet om de bidragspligtige, det vil sige dem, der i Fællesskab er dømt til at udrede Bidrag til et Barn, som man ikke klart har kunnet fastslaa Faderskabet til, hedder det, at de bidragspligtige ikke kan tilpligtes at yde noget ekstra Bidrag, f. Eks. det i § 20 omhandlede, fra det 18de til det 21de Aar til en videregaaende Uddannelse. Jeg synes, det er at stille disse Børn, til hvilke man altsaa ikke har kunnet udpege en bestemt Fader, daarligere; for ganske vist hedder det i § 30, 4de Stykke, at under „ganske særlige“ Omstændigheder kan Landsnævnet for Børneforsorg yde Bidrag efter Bestemmelserne i § 20, Stk. 5, men det vil dog sige, at det er en Undtagelsesstilling, disse Børn faar; der skal være ganske særlige Omstændigheder for, at Landsnævnet kan bevilge en saadan Hjælp af Bidragspuljen. Det vil i Realiteten sige, at man stiller disse Børn, til hvem man ikke har kunnet udpege en bestemt Fader, daarligere end de andre, og denne Forskel kan man vel næppe begrunde ud fra et demokratisk Grundsyn.

Med Hensyn til Lovforslag Nr. 2, der hedder Forslag til Lov om Ægtebørn, har jeg kun een Bemærkning at gøre; den er til Gengæld, synes jeg selv, af tungtvejende Natur. Man har i disse Lovforslag fra Regeringspartiernes Side — og det samme er sket i Udvalget — bestræbt sig for at ophæve det kunstige Skel, der er mellem Børn født inden for Ægteskab og Børn født uden for Ægteskab. Man har drejet Halsen om paa den gamle Myte om ægte og uægte Børn, der i Virkeligheden